

Sygn. akt I PK 658/03

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

Protokolant Anna Gryźniewska

w sprawie z powództwa A. D.

przeciwko Urzędowi Gminy J.

o ustalenie i zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 22 września 2004 r.,

kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.

z dnia 24 czerwca 2003 r.,

**1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I ppkt.1 w ten sposób, że
oddala apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu
Pracy w L. z dnia 24 kwietnia 2002 r. w pkt. 2 w części
oddalającej powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku pracy
na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i
rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii,**

- 2. oddala kasację w pozostałym zakresie,**
- 3. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. Wydział VI Pracy wyrokiem z dnia 24 czerwca 2003 r. zmienił zaskarżony przez powódkę A. D. wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w L. z dnia 24 kwietnia 2004 r. w pkt II w ten sposób, że ustalił, iż pomiędzy nią a Urzędem Gminy J. nie istniał stosunek pracy na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii, a także zasądził od pozwanego Urzędu na rzecz powódki tytułem ekwiwalentów za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe; kwotę 11.5630,79 z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lutego 2001 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.372,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2002 r. do dnia zapłaty, „dotychczasową treść orzeczenia w nim zawartego oznaczył pkt 3”, odrzucił apelację powódki „na orzeczenie z pkt I wyroku”, oddalił jej apelację w pozostałym zakresie i zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

W sprawie tej ustalono, że powódka była powołana z dniem 11 kwietnia 1992 r. na stanowisko sekretarza Gminy J. uchwałą Rady tej Gminy z dnia 10 kwietnia 1992 r. (akt powołania z dnia 24 kwietnia 1992 r.). W dniu 18 grudnia 1995 r. powódka została wybrana na zastępcę wójta tej Gminy. Przy tym wyborze powódka oświadczyła, że nie chce utracić stanowiska sekretarza gminy, które zawiesza na czas pełnienia mandatu radnego, a w razie wyboru na stanowisko zastępcy wójta będzie pełniła tę funkcję, wykonując także obowiązki p.o. sekretarza. Ponadto w dniu 2 stycznia 1998 r. powódka zawarła z wójtem umowę o pracę na pełnienie funkcji pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii. W kolejnej kadencji Rady Gminy J. powódka została ponownie wybrana na zastępcę wójta uchwałą z dnia 29 października 1998 r. Po każdym wyborze sporządzane były umowy o pracę dotyczące warunków pracy i płacy na tym stanowisku.

Następnie uchwałą Rady Gminy z dnia 29 grudnia 2000 r. odwołano cały dotychczasowy zarząd Gminy. W dniu 15 stycznia 2001 r. w drodze podjętej uchwały Rada Gminy J. stwierdziła wygaśnięcie mandatu radnego powódki. Natomiast uchwałą Zarządu Gminy J. z dnia 23 stycznia 2001 r. odwołano powódkę ze stanowiska pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii, a uchwałą Rady Gminy z dnia 31 stycznia 2001 r. odwołano ją z funkcji sekretarza Gminy. Od tego dnia powódka przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Dopiero w dniu 27 listopada 2001 r. strona pozwana powiadomiła powódkę o rozwiązaniu z nią umowy o pracę na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii. W związku z tym w dniu 7 stycznia 2002 r. wypłacono powódce ekwiwalent pieniężny w kwocie 1.865,70 zł, za 54 dni urlopów wypoczynkowych niewykorzystane w latach 1999-2001, a ponadto nagrodę jubileuszową za 40 lat pracy w kwocie 2.280 zł, wyliczając te świadczenia od kwoty 760 zł brutto, która stanowiła najniższe wynagrodzenie za pracę na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii.

Na gruncie takich ustaleń Sąd Rejonowy przyjął, że w dniu 2 stycznia 1998 r. strony zawarły umowę o pracę na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii. W konsekwencji nawiązania tego stosunku pracy powódka utraciła mandat radnego Gminy. Umowa ta została rozwiązana dopiero w listopadzie 2001 r., ponieważ uchwała Zarządu Gminy J. o odwołaniu powódki z tej funkcji ze stycznia 2001 r. nie stanowiła „właściwego trybu rozwiązania stosunku pracy zawartego na podstawie umowy”. Żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz od strony pozwanej zasiłku chorobowego Sąd Pracy przekazał do rozpoznania właściwemu organowi rentowemu. Roszczenie o wynagrodzenie za okres wypowiedzenia Sąd ten oddalił, uznając, że z chwilą wyboru powódki na funkcję zastępcy wójta doszło do dorozumianego rozwiązania stosunku pracy sekretarza Gminy, ponieważ „przepisy prawa pracy i ustaw samorządowych nie przewidują możliwości zawieszania sobie pracy na pewnych stanowiskach pracy na dowolny czas. W tym stanie rzeczy brak podstaw do żądania zasądzenia wynagrodzenia za czas wypowiedzenia, bowiem do takiego wypowiedzenia nie mogło dojść”. Ponadto Sąd ten stwierdził, że strona pozwana

prawidłowo wyliczyła kwoty wypłaconej powódce nagrody jubileuszowej oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za okres nieprzedawniony od kwoty 760 zł brutto, uznając, że powódka była zatrudniona na stanowisku pełnomocnika zarządu z takim wynagrodzeniem miesięcznym.

Natomiast Sąd Okręgowy uznał, że powierzenie w styczniu 1998 r. powódce obowiązków pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii nie przybrało „postaci stosunku prawnego autonomicznego w relacji do stosunku pracy nawiązanego przez strony w dniu 18 grudnia 1995 roku, w związku z wyborem powódki i zatrudnieniem jej na stanowisku zastępcy wójta Gminy J.”, ale obowiązki te powódka pełniła „w ramach wykonywanych już obowiązków zastępcy wójta”. Z tego dodatkowego tytułu przysługiwał powódce 10% wzrost „posiadanych pborów z tytułu zatrudnienia na stanowisku z-cy wójta”. Ta sporna umowa o pracę „powinna być traktowana jako czynność prawna skutkująca konsensusem w sprawie warunków pracy i płacy” powódki w ramach realizowanego stosunku pracy na stanowisku zastępcy wójta. Z tych przyczyn Sąd orzekł reformatoryjnie o nieistnieniu stosunku pracy na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii, uznając, że powódka miała w tym interes prawny (art. 189 k.p.c.).

Rozstrzygając o żądaniu zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy Sąd drugiej instancji stwierdził, że roszczenie takie staje się wymagalne z mocy art. 171 §1 k.p. w dniu rozwiązania stosunku pracy, tyle że „między powódką i stroną pozwaną nawiązywane były i ustały trzy mające swe niezależne byty stosunki pracy. Pierwszy z nich powstał na skutek powołania powódki z dniem 11 września 1999 roku a drugi (18 grudnia 1995 roku) i trzeci (29 października 1998 roku) w efekcie dwukrotnie ponawianego jej wyboru przez radę Gminy J. kolejnych dwu kadencji, na stanowisko zastępcy wójta Gminy J.”. Równocześnie Sąd ten przyjął, iż na skutek wyboru powódki na stanowisko zastępcy wójta Gminy J. nie doszło do rozwiązania stosunku pracy na stanowisku sekretarza tej Gminy, ale do dorozumianego udzielenia jej urlopu bezpłatnego „na czas pełnienia funkcji zastępcy wójta”. Po utracie mandatu członka zarządu Gminy i z chwilą wyboru nowego zarządu „powódka przestała wykonywać mandat z-cy

wójta i mimo choroby zgłosiła pracodawcy wolę reaktywowania zatrudnienia na stanowisku Sekretarza Gminy”, co oznaczało, że z funkcji sekretarza Gminy powódka została odwołana dopiero w dniu 31 stycznia 2001 r. „w okolicznościach o jakich mowa w art. 72 kp., z dniem 27 stycznia 2002 roku mimo, że po dniu złożenia pozwu w tej sprawie powódka, efektywnie pracy nie świadczyła i gotowości jej podjęcia nie przejawiała”. W innym miejscu uzasadnienia Sąd ten wskazywał, że „mimo odwołania z dniem 31 stycznia 2001 roku, stosunek pracy na tym stanowisku nie mógł zostać rozwiązany, gdyż powódka korzystała ze świadczeń przysługujących pracownikowi w przypadku usprawiedliwionej nieobecności w pracy”. Dalej Sąd ten uznał, że „rozwiązanie nawiązanych dwukrotnie przez strony z wyboru stosunków pracy na stanowisku zastępcy wójta nastąpiło w przypadku powódki z mocy art. 73 § 2 kp w zw. z art. 28e i 29 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym”. W ocenie tego Sądu „nie miały racji strony tego procesu twierdząc, że powódce przysługiwał jeden ekwiwalent za cały okres zatrudnienia u strony pozwanej”, chociaż ekwiwalent w związku z rozwiązaniem stosunku pracy na stanowisku sekretarza Gminy „stał się wymagalny w toku procesu, dopiero w dniu 27 stycznia 2002 roku”. W chwili wyrokowania powódka miała prawo do ekwiwalentu „za niewykorzystane od 1998 roku w naturze urlopy wypoczynkowe z tytułu zatrudnienia jej przez Urząd Gminy na podstawie dwukrotnie ponawianego wyboru i powierzenia mandatu zastępcy wójta, a więc za stosunki pracy wiążące w okresach 18 grudzień 1995 roku do 28 października 1998 roku i 29 października 1998 roku do 31 stycznia 2001 roku, a także z tytułu zatrudnienia w charakterze Sekretarza Gminy”. Ostatecznie Sąd Okręgowy zasądził na rzecz powódki ekwiwalent w kwocie 8009,14 zł za 63 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego przysługującego powódce z tytułu zatrudnienia na stanowisku zastępcy wójta „za okres do października 1998 roku łącznie”, a także w kwocie 3.621,65 zł za 23 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego w ramach „stosunku pracy nawiązanego na podstawie wyboru z dniem 29 października 1998 roku i trwającego do 31 stycznia 2001 roku”. Ponadto zasądził 2.372,50 zł tytułem ekwiwalentu za 26 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego na stanowisku sekretarza Gminy „jednak tylko za okres obejmujący miesiące od lutego 2001 roku do stycznia 2002 włącznie”.

Równocześnie uznał, że „prawo do urlopu z lat poprzedzających 1995 rok uległo na zasadzie z art. 291 § 1 kp przedawnieniu; co skutecznie zarzucił pracodawca”.

Sąd Okręgowy odrzucił niedopuszczalną, w jego ocenie, apelację w części orzeczenia o przekazaniu roszczeń zasiłkowych do rozpoznania organowi rentowemu, a także oddalił apelację w pozostałym zakresie, utrzymując - w zakresie żądania zasądzenia nagrody jubileuszowej, że „powódka nie posiada 40 letniego stażu pracy”; że nie przysługiwała jej odprawa z art. 14a ustawy o pracownikach samorządowych, ponieważ jej stosunek pracy na stanowisku zastępcy wójta nie ustał w wyniku upływu kadencji; a także że bezpodstawne było jej roszczenie o zasądzenie wynagrodzenia za okres wypowiedzenia stosunku pracy, gdyż w chwili wytoczenia w dniu 19 lutego 2001 r. powództwa kategorycznie twierdziła, że nie jest pracownikiem pozwanego.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła wyłącznie strona pozwana, podnosząc następujące zarzuty: 1/ naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. - wskutek poczynienia ustaleń, że: a/ mimo zawarcia przez strony umowy o pracę na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, powódka nie była zatrudniona na tym stanowisku przez pozwanego, b/ mimo wyboru powódki w dwóch kadencjach na stanowisko zastępcy wójta, była zatrudniona na podstawie powołania na stanowisku sekretarza gminy, wykonując tę funkcję bez wynagrodzenia, c/ bez wniosku powódki pozwany udzielił jej urlopu bezpłatnego od wykonywania obowiązków sekretarza gminy, tymczasem powódka twierdziła, że wykonywała dalej te obowiązki bez wynagrodzenia w ramach pełnienia funkcji zastępcy wójta, d/ powódce przysługiwał ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy „z okresu zatrudnienia z czasu pierwszej kadencji”, e/ po odwołaniu powódki ze stanowiska zastępcy wójta „w okresie drugiej kadencji”, pozostała ona nadal w zatrudnieniu na stanowisku sekretarza gminy i z tytułu tego zatrudnienia nabyła prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, f/ powódka miała interes prawny w ustaleniu nieistnienia stosunku pracy na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, 2/ błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania: a/ art. 11 i 22 § 1 k.p. polegającej na przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że strony „nie zawarły umowy o pracę na pełnomocnika zarządu gminy ds. profilaktyki i rozwiązywania problemów

alkoholowych”, b/ art. 174 §1 k.p. wskutek przyjęcia, że „bez pisemnego wniosku powódki pozwana mogła zgodnie z prawem udzielić jej urlopu bezpłatnego na stanowisku sekretarza gminy”, c/ art. 171 § 1 k.p. „polegające na zastosowaniu tego przepisu w niniejszej sprawie”.

Na tak wskazanych podstawach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji powódki oraz o zasądzenie od niej kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne i kasacyjne, podkreślając, że kasacja zasługiwała na rozpoznanie ze względu na oczywiste naruszenie art. 11, 22 § 1 i 174 § 1 k.p., a także art. 189 k.p.c.

W odpowiedzi na kasację powódka wniosła o jej odrzucenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, podkreślając, że z tytułu pełnienia obowiązków pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii pobierała jedynie 10% dodatek „do pensji z-cy wójta”; że „była bez przerwy czynnym Sekretarzem Gminy i Zastępcą Wójta”; że pozwany stosował wobec niej mobbing i „pozbawił ją wszelkich praw”, a wyrok Sądu Okręgowego „jest połowiczny, ale przynajmniej odzwierciedlający część prawdy”, że zabrano jej środki z emerytury i „próbowano zabrać dom i działkę na której stoi”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 393¹¹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia kasacją oraz jej podstaw, a ponadto nie może uchylić lub zmienić zaskarżonego wyroku na niekorzyść strony wnoszącej kasację (art. 384 k.p.c. w związku z art. 393¹⁹ k.p.c.), jeżeli - tak jak w rozpoznawanej sprawie - powódka nie wniosła kasacji, a jedynie odpowiedź na kasację pozwanego. Przypomnienie tych kardynalnych reguł postępowania kasacyjnego było ważne z tej przyczyny, że powódka dochodziła roszczeń majątkowych z łączącego ją z pozwanym stosunku pracy o niewątpliwie złożonym charakterze prawnym, z czego zakwestionowała istnienie stosunku pracy na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii. Sąd Najwyższy skrzępowany granicami kasacyjnego procedowania, a ponadto mając na uwadze inne zawiste procesy powódki w sprawach, których ustalenia dotyczące istnienia stosunku pracy o określonej treści będą miały niejako prejudycjalne znaczenie dla prawidłowego orzekania, nie miał możliwości dokonywania stosownych ustaleń, ponieważ

mogłyby okazać się one sprzeczne z zakazem orzekania na niekorzyść strony skarżącej (*reformatio in peius* - art. 384 k.p.c. w związku z art. 393¹⁹ k.p.c.).

Przy takich wstępnych założeniach Sąd Najwyższy uznał za zasadny zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 189 k.p.c., który nie miał w sprawie zastosowania, albowiem powódka, formułującą roszczenia majątkowe, nie miała interesu prawnego w ustaleniu nieistnienia stosunku pracy na stanowisku pełnomocnika do spraw profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i narkomanii. Pracownicza natura i charakter prawny tego stosunku prawnego w rozumieniu wskazanych w kasacji art. 11 i 22 § 1 k.p. nie powinny być budzić jakichkolwiek wątpliwości, co podlegało jednak rozważeniu w ramach oceny zasadności dochodzonych świadczeń pieniężnych z niewątpliwych złożonych zobowiązaniowych więzi prawnych łączących powódkę z pozwanym, które miały rozmaite uwarunkowania, a których Sąd Najwyższy z wyżej wskazanych przyczyn nie może wyjaśniać ani uporządkować. W tym zakresie Sąd Najwyższy zreformował zaskarżone orzeczenie na podstawie art. 393¹⁵ k.p.c.

Natomiast w pozostałym zakresie zaskarżenia należało wskazać, że skarżący w kasacji nie zakwestionował ustalenia Sądu Okręgowego o istnieniu stosunku pracy powódki na stanowisku zastępcy wójta pełniącego obowiązki sekretarza gminy, co strony niewątpliwie uzgodniły mając na uwadze § 42 ust. 2 Statutu Gminy J., w brzmieniu obowiązującym do dnia 12 lutego 2001 r., który przewidywał, że obowiązki Sekretarza może pełnić Zastępca Wójta. Ponadto, zawarty w kasacji zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., polegający na zakwestionowaniu przyjętego przez Sąd Okręgowy ustalenia, że „po odwołaniu powódki w okresie drugiej kadencji ze stanowiska z-cy wójta była nadal zatrudniona przez pozwanego jako sekretarz gminy” i z tytułu tego zatrudnienia nabyła prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, nie był usprawiedliwiony, jeżeli zważyć, że powódka w okresie korzystania ze zwolnienia lekarskiego (od 30 stycznia 2001 r.) została odwołana z funkcji sekretarza uchwałą rady gminy z dnia 31 stycznia 2001 r., której wykonanie „zleca się Zarządowi Gminy J.”, tyle że w aktach sprawy brakuje potwierdzenia wykonania tej uchwały w drodze pisemnego odwołania z tego stanowiska w trybie art. 70 § 1 i 2 k.p. w związku z art. 72 § 1 k.p. Skarżący nie podważył zatem skutecznie ustaleń Sądu Okręgowego o zatrudnieniu powódki

na stanowiskach zastępcy wójta pełniącego obowiązki sekretarza gminy, a później na stanowisku sekretarza gminy. Tymczasem te prejudycjalne ustalenia były podłożem i uzasadnieniem zasądzonych na rzecz powódki roszczeń z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe. Warto przypomnieć, że w utrwalonej judykaturze przyjmuje się, iż brak skutecznych zarzutów naruszenia przepisów postępowania cywilnego powoduje związanie Sądu Najwyższego stanem faktycznym sprawy ustalonym przez Sąd drugiej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 1997 r., I PKN 71/96, OSNAPIUS 1997 nr 19, poz. 377).

Nie zmieniał takiej oceny sformułowany w kasacji zarzut naruszenia art. 174 § 1 k.p., skądinąd częściowo słuszny, a to wobec niezachowania wymaganej przez normę prawną zawartą w tym przepisie formy pisemnej rzekomego wniosku powódki o udzielenie jej urlopu bezpłatnego na stanowisku sekretarza gminy, zważywszy że Sąd Okręgowy poczynił zupełnie odmienne ustalenia faktyczne, które nie dawały temu Sądowi jakichkolwiek podstaw do sformułowanej koncepcji o dorozumianym udzieleniu powódce urlopu bezpłatnego. Sąd ten bowiem wyraźnie ustalił, że po wyborze na zastępcę wójta powódka dalej wykonywała obowiązki sekretarza gminy, tyle że bez dodatkowego wynagrodzenia z tego tytułu. W takich okolicznościach sprawy nie mogło być mowy, że - jak ujął to Sąd Okręgowy „doszło, przez dorozumiane czynności stron do udzielenia powódce urlopu bezpłatnego na czas pełnienia z wyboru funkcji zastępcy wójta”. Równocześnie uznanie trafności zarzutu błędnej wykładni art. 174 § 1 k.p., do którego Sąd Okręgowy nie odwołał się wprost w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, pozostawało bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy z następujących przyczyn. Otóż, kwestionując wysokość zasądzonych na rzecz powódki roszczeń z tytułu ekwiwalentów na niewykorzystane urlopy wypoczynkowe skarżący zarzucił wyłącznie naruszenie art. 171 § k.p., który stanowi o przysługiwaniu ekwiwalentu pieniężnego w razie niewykorzystania przysługującego urlopu wypoczynkowego w całości lub w części, między innymi z powodu rozwiązania stosunku pracy. Tymczasem co do samego faktu niewykorzystania urlopów wypoczynkowych z tytułu zatrudnienia powódki nie było między stronami sporu. Spór taki dotyczył wyłącznie nieprzedawnionego rozmiaru tego rodzaju roszczeń urlopowych oraz

wysokości przysługującego powódce ekwiwalentu z tego tytułu, uzależnionego od ustalenia złożonego rodzaju i okresów trwania pracowniczego zatrudnienia powódki. Sąd Najwyższy nie miał możliwości rozważenia potencjalnie słusznego twierdzenia kasacji, że „brak było podstaw prawnych do zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe z tytułu zatrudnienia na stanowisku z-cy wójta pierwszej kadencji”, ponieważ w treści kasacji nie został wyartykułowany zarzut przedawnienia tego roszczenia. Z uwagi na związanie podstawami kasacji, Sąd Najwyższy nie mógł rozważać ewentualnego pominięcia przez Sąd Okręgowy tego rodzaju niepowołanej, a zatem nieistniejącej przecież podstawy kasacyjnej, jaką stanowiłby art. 291 § 1 k.p.

Skarżący nie wskazał w kasacji również żadnych okoliczności faktycznych lub prawnych, które mogłoby uzasadniać twierdzenie o nieprzysługiwaniu powódce prawa do ekwiwalentu z tytułu zatrudnienia na stanowisku sekretarza gminy, na którym jakoby nie była ona zatrudniona, końcowo jedynie twierdząc, że ekwiwalent za urlop wypoczynkowy z tytułu tego stosunku pracy, który został rozwiązany (tyle że brak informacji, czy był rozwiązany przez podmiot uprawniony do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy, w trybie jakich przepisów tego prawa i z jakim terminem expiracji), „również nie przysługuje”.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację w zakresie dotyczącym rozmiaru i wysokości zasądzonych przez Sąd Okręgowy roszczeń z tytułu ekwiwalentów za niewykorzystane przez powódką urlopy wypoczynkowe (art. 393¹² k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania w zgodzie z art. 100 zdanie pierwsze k.p.c.